

János apostol a szemtanú hitelességével írja le a kenyérszaporítás csodája után Jézus találkozásait tanítványaival. A tömeg jóllaktatása után azért vonult vissza, hogy Atyjával megbeszélje a „hogyan továbbat?”. Hiszen újabb sátáni kísértésnek élte meg apostolai és a tömeg királycsináló törekvését. Miközben bárkába parancsolta övéit, nem feledkezett el róluk. Az imádság közben is szemmel tartotta őket. Mivel látta küzdelmüket a viharos tengeren, utánuk indult, hogy segítsen rajtuk. Nem lévén másik bárkája, a vízen járva közeledett hozzájuk. Rémületükben meghallják Jézus bátorító kijelentését: „*Én vagyok, ne féljete!*” Ez nem pusztán azt jelentette, hogy nem kísértetet látnak, nem az emberi mesterük hangját hallják, hanem az az Isten szól hozzájuk, aki Mózesnek így nevezte meg magát, vagy amit csak főpaprak volt szabad kimondani a szentélyben egyszer az évben. Tehát az Isten van jelen Jézusban, ezért nincs okuk a félelemre. Kijelentése és a vízen járása a tökéletes istenbizonyíték. Közben a bárka partot ért, tehát Jézussal együtt érték el céljukat.

Mit üzen számunkra Isten Szentlelke ezzel az életképpel?

Először is arra tanít, hogy a tanítványság nem egy kellemes csónakázás a tükörsima tavon. A Jézushoz tartozás nem életbiztosítás a követéssel járó nehézségek ellen. Nem vagyunk Isten kivételezettjei. Sőt több próba és szenvedés jut, mint másoknak. Nekünk is sok viszontagságon keresztül lehet csak bejutnunk Isten mennyei országába, mint magának a Mesternek (vö. Lk 24,26.), vagy Pálnak (vö. Apcs. 9,16.)

Másik tanulsága a történeteknek, hogy Jézusra mindig számíthatunk, akkor is, ha nem érezzük jelenlétét. Ő akkor is lát bennünket, ha látszólag nélküle kell küszködnünk. Tudta nélkül semmi sem történik követői életében, ahogy mondja is: „*Hiszen nélkülem semmit sem tehettek*” (Jn 15, 5.)

Harmadszor tudatosíthatjuk, hogy Jézus akkor is közel van hozzánk, ha elfoglaljuk magunkat különféle teendőinkkel, bajainkkal, ügyes-bajos dolgainkkal. Számos esetben utólag vesszük csak észre, hogy ilyenkor is velünk volt, hiszen megígérte, hogy „*Én veletek vagyok mindennap a világ végéig*” (Mt, 28,20).

Végül Szentlelke biztosít arról, hogy ha készek vagyunk befogadni életünk hajójába, vagyis engedjük, hogy mi legyünk az Ő keze, lába, szeme, szíve, akkor máris a helyünkön vagyunk. Oda érkezünk meg, ahová menni szándékozunk: földi és mennyi Országába.

Várnai László, Nagykanizsa